

DARREN SHAN

BRATŘI AŽ DO SMRTI

SÁGA LARTENA HROOZLEYHO

KNIHA ČTVRTÁ

COO
BOO

COO
BOO

DARREN SHAN
BRATŘI AŽ DO SMRTI

SÁGA LARTENA HROOZLEYHO

KNIHA ČTVRTÁ

COO
BOO

Přeložil Richard Podaný

Copyright © Darren Shan, 2012

Translation © Richard Podaný, 2014

Cover illustration © Jiří Štamfest, 2014

ISBN 978-80-7447-746-1

VĚNOVÁNO

Těm, o které jsem cestou přišel -
babičce, dědečkovi, Martě

ŘEV (ŘÁD EXTRAKCE VNITŘNOSTÍ) ZÍSKÁVAJÍ:

Eliza Segalová - přebornice Austrálie ve vampýrismu!
Tiffany McCallová - rozloučení je ten nejsladší druh smutku!

BRATRSKY ZREDIGOVAL:

Nick Lake

AGENT VE SLUŽBÁCH SMRTKY:

Christopher Little

PRVNÍ ČÁST

TOHLE SE STANE VŠEM MILOVNÍKŮM UPÍRŮ.

PRVNÍ KAPITOLA

Na travnatém svahu v jednom parku na okraji Paříže polehával jistý mladík a vedle něj žena středního věku, kterou on držel za ruku. Tiše si povídali a před zapadajícím sluncem je chránil veliký slunečník. Kdo šel kolem, myslel si, že to asi bude matka se synem. Nikdo netušil, že ten oranžovovlasý mladý pán v obleku rudém jako krev je více než dvakrát starší než žena.

„Co myslíš, co by lidi řekli, kdybych tě políbil?“ nadhodil Larten.

Alicie se zasmála. „Byl by z toho skandál.“ Za ty roky se hodně změnila, ale její smích zvonil pořád stejně.

„Takový šťavnatý skandál, to je moje,“ opáčil Larten a sehnul se k ní.

„Nech toho!“ zasmála se znovu Alicie a odstrčila ho. „Však víš, jak to nemám ráda, když si mě dobíráš.“

„Co když jsem to myslel vážně?“ zeptal se s úsměvem. Ale ten úsměv byl určen jen jí. Myslel to vážně - opravdu ji chtěl políbit.

„To je od tebe moc milé,“ odpověděla. „Ale jsem starší dáma. Po těch desítkách let se o mě nemůžeš doopravdy zajímat. Jsem vrásčitá babka!“

„To sotva,“ odfrkl si Larten. Alicie teď už vypadala o mnoho starší než on, ale připadala mu stejně krásná, jako když se seznámili, a to už bylo téměř třicet let.

Odkulila se od něj na sluníčko, tam se natáhla a líně si prohlížela mraky. Lartenův úsměv ani na chvíli nezakolísal, ale uvnitř cítil smutek. Od té doby, co se k Alicii vrátil, uplynulo

už dobrých patnáct let. Let, během kterých se setkávali často. Pokaždé doufal, že ho políbí, že mu vyzná lásku, že ho přijme jako manžela. Chtěl, aby zase všechno bylo jako v roce 1906, kdy se zasnoubili a byli do sebe bezhlavě zamilovaní.

Jenže Alicie byla toho názoru, že je příliš stará, než aby se znovu vdala, a i kdyby si někdy jiného muže vybrala, chtěla, aby byl v jejím věku. Nezáleželo nijak na tom, že Larten se narodil o skoro osmdesát let dřív než ona. Vypadal, jako by mu bylo něco přes dvacet, a ona ho tak i brala. Pro ni nikdy nebude víc než přítel. Larten se s tím smířil – neměl na vybranou –, ale volky nevolky dál toužil být něčím víc.

„Děti se pěkně baví,“ poznamenala Alicie a ukázala bradou na chlapce a dívku, kteří si hráli na břehu rybníčku.

Dívce bylo skoro osmnáct, spíš než dítě to byla mladá dáma, která se zřejmě brzy vdá a bude mít vlastní děti. Ale Larten ji stále bral jako malou Sylvu. Byla vysoká, štíhlá a hezká, ale pro něj napořád zůstane tím roztomilým baculatým škrvnětem.

Druhému z „dětí“ bylo po třicítce, ale tenhle chlapec nevypadal o nic starší než Sylva. Byl to totiž upír jako Larten, takže stárnul za každých deset uplynuvších let jen o rok. Byl středně vysoký, zato rozložitý, s postavou zápasníka. Sylvu by dokázal přehodit na protější břeh rybníčku, ale vždycky s ní zacházel velmi opatrně, jak ho to Larten učil, dával si pozor, aby jí příliš silně nestiskl ruku, protože věděl, že by jí dokázal rozdrtit všechny kosti.

Gavner se do Paříže nechtěl vrátit. Opustil ji v hněvu a přísahal věrnost Taniši Eulovi, slabošskému, sobeckému upírovi, který zabil nevinnou ženu, jen aby si zachránil ten svůj tlustý krk. Když ho Larten dostihl a pak ho nahnal

do cesty zabijákovi, který ho popravil, Gavnerovi připadalo, že se mu zhroutil svět. Nenáviděl muže, kterého znal odmalá jako Vura Horstona, a toužil ho zabít.

Larten mu k tomu poskytl možnost. Podal mu nůž a pověděl mu, že kdysi zabil jeho rodiče. Upíří generál řekl Gavnerovi, že má naprosto právo vyžádat si pomstu, a zděšenému, nechápajícímu chlapci nabídl svůj život.

Gavner nikdy nezapomene, jak málo scházelo, aby Lartena bodl. V hlavě měl zmatek. Náhlá smrt Taniše Eula jím otřásla. A když se dozvěděl, že Larten zabil i jeho rodiče, připadalo mu, že neexistuje jiný způsob, jak s tím šílenstvím skoncovat, než upíra s oranžovými vlasy zavraždit. Sevřel prsty a pokusil se vrazit nůž Lartenovi do srdce a navždy je zastavit.

Ale něco ho zadrželo. Sám pořádně nevěděl, proč ránu nezasadil. Možná to bylo klidným, smířeným výrazem v Lartenových očích, tím, že neměl strach ze smrti. Jako by byl toho názoru, že si smrt zaslouží. Snad to bylo tím, že k němu byl upír poprvé v životě upřímný, a Gavner nedokázal druhého zabít za to, že mu říká pravdu. Anebo prostě jen neměl zabijácké pudy.

Ať už bylo důvodem cokoli, Gavner upustil nůž, rozvzlykal se, zhroutil se jako hromádka neštěstí a oddal se zmatku a žalu.

„Kdybys tak s námi mohl trávit víc času,“ vzdychla si Alicie a dívala se, jak Gavner honí Sylvu kolem rybníčku a vyhrožuje, že ji hodí do vody. „Když tu nejsi, Sylvě se po tobě stýská.“

„Mám takové tušení, že po Gavnerovi se jí stýská víc,“ poznamenal Larten suše. Pro otcovství nikdy neměl velké

nadání. I k Sylvě se vždycky choval odtažitě a ke Gavnerovi ještě víc. Bylo mu naprostou záhadou, proč ho ti dva mají tak rádi.

„Gavner je jako její bratr,“ uznala Alicie, „ale tebe má ráda. Bere tě jako strýčka.“

„*Strýček Larten*,“ zasmál se krátce upír a trochu se začervenel. „Směšné.“

„Nebud' tak nevrlý,“ zpražila ho a štípala ho do levé tváře, až mu jizva bíle zasvítla. Pak se usmála, políbila si jeden prst a ten na jizvu přitiskla. „Ještě pořád jsi mi neřekl, jak jsi k tomuhle přišel,“ změnila téma hovoru.

„Jedné noci ti to řeknu,“ slíbil Larten. „Až na to budeš dost stará.“

Oba se rozesmáli. Gavner to zaslechl – i on měl mnohem bystřejší smysly než lidé – a zastavil se a usmál se na ty dva, kteří byli jedinými rodiči, jaké kdy poznal. (Snažil se moc nemyslet na ty noci, které strávil jako náhradní syn Taniše Eula. O Tanišovi sice neřekl křivého slova, protože tělnatý upír ho zahrnoval jen samou láskou, ale také se styděl, že nedokázal masku toho zabijáka prohlédnout.)

Larten a Vandža Pochod pomohli Gavnerovi, aby se vzpamatoval. Pověděli mu toho hodně o upířím klanu, vyložili mu Tanišův trpký příběh, pomohli mu, aby se přichystal na život obyvatele noci. Když odešli z Petrohradu, Larten Gavnera přemlouval, aby provázel Vandžu na cestách. Řekl mu, že kníže ho toho může naučit víc než on. Ale Gavner raději požádal, aby se mohl učit u něj. Odedávna se toužil s tím odměřeným vysokým mužem víc sblížit. Tohle bral jako svou šanci, jak získat otce. Už mezi nimi nejsou žádné

lži. Doufal, že si s Lartenem Hroozleym vytvoří silný vztah, že si získá jeho úctu a lásku.

Larten si Gavnera vážil, ba ho i svým zvláštním způsobem měl rád. Ale city nikdy nedával otevřeně najevo. Ve společnosti většiny lidí byl plachý a jen nerad prozrazoval cokoli osobního. U Gavnera to však bylo mnohem víc než pouhá plachost. Udělal z toho chlapce sirotka a nikdy na to nezapomene. Celý ten smutný příběh už Gavnerovi vyložil, řekl mu, jak trpěl horečkou, jak zabili jeho mladou pomocnici, jak on se přestal ovládat a povraždil všechny lidi, co na té lodi byli.

Gavner mu odpustil – samotnému mu k vraždě moc nechybělo, když ztratil Taniše Eula, a tak dokázal se starším upírem soucítit –, ale Larten si to stále vyčítal a pokaždé, když se na Gavnera podíval, připomnělo mu to onen chmurný den a skvrnu na jeho duši. Strávil sice s mladíkem většinu z následujících patnácti let a učil ho zvykům a způsobům klanu, ale neustále si udržoval od pomocníka odstup a trval na tom, aby se k němu Gavner choval jen jako k učiteli a rádci.

„Nikdy ti nebudu otcem,“ prohlásil před několika lety, když se o něm Gavner v roztržitosti zmínil jako o svém otci. „Takovou lásku si nezasloužím, a jestli tak o mně ještě jednou budeš mluvit, odvrhnu tě. Přijmu tvé přátelství, pokud budeš mít dojem, že jsem ho hoden, ale nic víc.“

Gavner věděl, že ho Larten bere jako něco víc než jen pouhého pomocníka, stejně jako on má Lartena za víc než učitele. Ale smířil se s pravidly tak, jak je starší upír stanovil, a už nikdy nedával své skutečné city najevo. Pokud Larten právě tohle potřebuje, aby společnost svého pomocníka

a rádobysyna bez úzkosti snášel, budiž. Udělal by cokoli, aby potěšil toho muže, který ho, ač neochotně, vychoval.

Zatímco se Gavner díval na Lartena a Alicii, přemítal o minulosti a posmutněle se usmíval, Sylva se k němu přikradla a pořádně do něj strčila. Vyjekl, zamáchal rukama a pak už padal do vody. Vynořil se z ní, prskal a řval. Rozhlédl se po Sylvě, chtěl ji stáhnout k sobě, ale už utekla - věděla, jak bleskově se umí upír pohybovat.

„Schovejte mě!“ vypískla a hledala útočiště za matkou a Lartenem.

„Kdybys byla moje dcera, mohl bych ti naplácat,“ zavrčel Larten a sledoval, jak Gavner leze z rybníčku ven. „Viš, že mu pobyt na slunci škodí. Budu mu muset pomoci vylovit z vody klobouk, než mu začnou hořet vlasy.“

Sylva se podívala na mračícího se upíra a i ji pomalu opouštěl úsměv. Pak ale Larten zamrkal a ona věděla, že se nic neděje. S náramnou radostí sledovala, jak odspěchal k rozklepanému Gavnerovi a začal ho litovat - jenže pak škodolibě zaskučel a strčil svého nic netušícího pomocníka zpátky do rybníčku.

„Ti muži. Nikdy z klukovin nevyrostou,“ prohlásila pohoršeně Alicie, ale i ona se usmívala. Když se vrátili, nabídla Gavnerovi dečku, na které seděla, a pomohla mu vydrbat vlasy. Vyčinila mu, když Lartenovi se Sylvou vynadal - „Gentleman takové hrubé výrazy nepoužívá“ -, a pak sbalila věci a zavelela k návratu domů.

Gavner a Sylva se brzy dostali napřed a šli zavěšení do sebe. Sylva něco štěbetala o kamarádkách, o módě a filmech, Gavner zase předstíral, že ho podobné věci zajímají.

Už jí odpustil, že ho shodila do rybníčku - nikdy se nevydržel hněvat dlouho. Larten a Alicie je následovali volným krokem, vykračovali si jako obyčejný pár.

„Jak dlouho se budeš moct zdržet tentokrát?“ zeptala se Alicie, i když už odpověď znala. Larten s Gavnerem dorazili před týdnem, a i když nic neřekli, v několika málo hodinách jí došlo, že tahle návštěva bude krátká. Larten se vždycky, když neměl v úmyslu zůstat dlouho, toho snažil stihnout hodně. Takže když slyšela, jak spřádá plány na kdeco, bylo jí jasné, že ti dva zase zmizí za několik dnů, ne až za týdny nebo měsíce. A dnes odpoledne podle jeho výrazu poznala, že čas jejich odchodu nadešel, takže tu otázku konečně položila, jako to dělala vždycky. Byla to dávno zavedená rutina.

„Dnes v noci odcházíme,“ odpověděl. „Máme schůzku, na kterou se musíme dostavit. Podle upířích měřítek to není daleko odsud, ale stejně nám zabere většinu noci, než se tam dostaneme.“

„A vrátíte se brzy?“ chtěla vědět, a opět znala odpověď.

Larten si vzdychl. „Myslím, že ne. Byli jsme donuceni jednat s nepříjemnými, ale dost odhodlanými lidmi, takže se obávám, že vyjednávání bude nějakou dobu trvat.“

„Vedete tak záhadné životy,“ prohlásila závistivě. „Vsadím se, že se máte setkat s nějakým kouzelníkem nebo s čarodějnicí.“

„Nic tak výstředního,“ usmál se Larten. „I když bych tomu dal rozhodně přednost. Obávám se, že tihle lidé představují větší hrozbu pro svět než kdokoli, kdo vládne magií.“

„Jak to myslíš?“ podivila se a zamračila se na něj. Blížili se už k domečku, ve kterém se Sylvou žila.

„Moc často nemáme co do činění s lidskými politiky nebo vojáky,“ odpověděl Larten, na prahu se zastavil a naposledy se podíval za zapadajícím sluncem. „Ale občas se nějaká skupina pokusí s námi navázat vztahy a my s nimi jednat musíme. Tohle je takový případ... a mně dělá starost, jak to dopadne. Poslyš, Alicie, co vlastně víš o *nacistech*?“

DRUHÁ KAPITOLA

Jsme si tak velice podobní,“ řekl s úsměvem Franz. „Upíři a národní socialisté mají podobné názory i zvyky. Stejně cíle a naděje. Pokud se spojíme, prospěch z toho budou mít oba naše *klany*.“ Důstojník se usmíval stále víc. Larten se nikdy neseťkal s lidmi, kteří by úsměvy tak plýtvali jako tihle nacisté. Jenže v jejich úsměvech nějak nenacházel ani vřelost, ani humor, jen samou hrozbu, klam a vydírání.

Nacisté se o přízeň obyvatel noci ucházeli už několik let. Jejich vůdce věřil na nadpřirozené síly. Vyslal svoje následovníky, aby zjistili, jestli jsou upíři skuteční, anebo ne. Členové klanu byli obvykle velmi zběhlí v umění, jak si svá tajemství uchovat, ale někdy jejich ostražitost zeslábla a oni začali s pátračem mluvit o svých zvycích. Nestávalo se to často, ale nebylo to ani nic bezprecedentního - sám Larten omylem prozradil několik jejich tajemství Bramu Stokerovi, když spisovatel sháněl podklady pro svůj román *Dracula*.

Nacisté se ve vši zdvořilosti honili za generalitou upířího klanu už od té doby, co zjistili, že existuje. Sbor knížat se ale žádostem této politické strany vyhýbal, jako se to dělo

vždycky, když se nějaká lidská skupina pokoušela navázat spojení s upíry. Za ta staletí se to stalo několikrát. Upíři jsou rychlejší a silnější než lidé. Byli by z nich silní spojenci... silné *zbraně*. Nacisté nebyli první, kdo se ucházel o pomoc obyvatel noci.

Ale žádná jiná skupina zatím nenaléhala tak neodbytně jako tihle usmívající se vojáci v nažehlených uniformách. Žádná armáda ani strana nikdy netvrdila, že s upíry sdílí tolik idejí. A nikdo toho nikdy nenasliboval tolik jako zástupci toho mrňouse s komickým knírkem.

Mnoho generálů bylo pro to, aby se s nacisty uzavřelo spojení. Viděli v Němcích odrazy sebe samotných. Stejně jako upíři věřili i tihle národní socialisté v čest, řád a jednotu. Místo chaosu přinesli své zemi stabilitu. Žili podle přísných pravidel a hlásali kázeň a slušnost. Neměli mnoho času ani soucitu pro slabé nebo staré – soustředili se na silné, čisté, na ty, kdo obstojí v boji. O ovládnání druhých a o moc měli sice větší zájem než upíři, ale jinak se zdálo, že snad nikdy nebyla jiná lidská skupina duchem podobnější upírům.

Někteří vysoce postavení generálové se v posledních letech setkali s členy té strany, a teď bylo na vyjednávání dokonce vysláno jedno z knížat. K vedení rozhovorů byl vybrán Mika Ver Leth, hlavně proto, že byl mladý a otevřený novým myšlenkám. (Larten si ovšem myslel, že svou roli v tom rozhodnutí sehrál i fakt, že Mika se obléká do černé a vůbec trochu vypadá jako nacist.)

Bylo to poprvé, kdy kníže vyjednával s lidskou delegací, takže to byl v dějinách klanu závažný okamžik. Mika si měl vybrat jednoho generála jako pobočníka a měl to být

někdo, s kým bude moct tak spletité problémy probírat. Ostatní si většinou mysleli, že si vybere nějakého postaršího upíra, který se skvěle osvědčil, ale on zvolil někdejšího žáka Seby Nila... k překvapení všech i k překvapení samotného Lartena.

Rozhovorům s nacisty se věnovali už několik týdnů. Franz byl jen poslední z řady členů té partaje, který seděl naproti nim. Pozvali je na okružní cestu po Německu, aby poznali různé nacionální socialisty osobně. Mika přečetl mnoho dokumentů o jejich straně, o jejich názorech a cílech. Dobře jedli, spali v pěkných hotelech a jednalo se s nimi jako s váženými činovníky.

Přesto bylo Lartenovi dost nelehko, a to už od chvíle, kdy se k Mikovi připojil. Nebyl s to přesně přijít na to, co je příčinou jeho neklidu. Prostě těm lidem nevěřil. Připomínali mu v jistých ohledech Taniše Eula, jen byli podstatně nebezpečnější, než kdy mohl cynický a vypočítavý Taniš být.

Larten se zdvořilým výrazem, ale s těžkým srdcem poslouchal, jak Franz odříkává seznam důvodů, proč by upíři měli sílící nacistické hnutí podporovat. Nacista sliboval, že Němci klanu poskytnou ze svého středu celou armádu nováčků. Ti budou žít mezi upíry jako jim rovní a budou sdílet vše, co je potká. Tvrdil, že nacisté se touží učit od moudrých upírů, napodobovat jejich způsoby, to vše, jen aby odvrátili svět od přízemních neřestí dnešní doby a přivedli ho ke vznešeným ideálům noci.

Gavner Zurč a Arra Plachetová seděli několik metrů za Mikou a Lartenem. Arra teď už patřila mezi uznávané generály, ale stále brala Miku jako svého učitele. Když ji po-

třeboval, působila jako jeho pomocnice, stejně jako Gavner pomáhal Lartenovi. Když ji požádal, ať jde s ním, nezaváhala. Vaši pověst nijak nesníží, když sloužíte přáním knížete, i kdybyste sami byli sebezkušenějším generálem.

Larten s Arrou moc nemluvil. Jejich noci byly rušné, plné schůzek a informačních výprav, a přes den spali. Kromě toho nevěděl, co by měl říkat. Už dříve jí dal jasně najevo, jaký k ní chová obdiv, jenže to bylo ještě předtím, než obnovil vztah s Alicí. A i když teď už byla jeho francouzská láska jen blízkou přítelkyní, stále se nevzdal naděje, že jedné noci ho požádá o něco víc. Takže by mu jakákoli milostná pletka s Arrou připadala jako zrada. Bylo jednodušší se jí stranit a vyhýbat se všem potenciálně složitým situacím.

„Svět se mění,“ říkal zrovna Franz. Pořád se usmíval, ale už ne tolik jako předtím. V průběhu posledních několika nocí vycítil Larten změnu atmosféry. Nacisté postupně ztrácejí trpělivost a Franz jen s námahou skrývá silící frustraci.

„Svět se mění neustále,“ prohodil Mika.

„Pravda,“ přikývl Franz. „Ale teď jsou změny větší než kdy jindy. Rychlejší než kdy jindy. Blíží se bouře. Všichni budeme potřebovat přátele, pokud chceme přežít. Silné přátele. Věrné. Spolehlivé.“

„Jací jste coby nepřátelé?“ zeptal se Mika nenuceně, a i když to doprovodil zasmáním, Larten si všiml, jak se Franz zachmuřil.

„Proč o nás takhle vůbec mluvit?“ zavrčel. „Nepřejeme si nic než být vašimi spojenci.“

„Špatně jste mi porozuměl,“ namítl Mika. „Pokud se máme stát vašimi přáteli, vaši nepřátelé budou i našimi nepřátele.“

li. Pokud půjdete do války, bude to i *naše* válka. Proto chci vědět, jak hodláte naložit s těmi, kdo vaši představu zítřka odmítnou.“

„Chápu.“ Franz se už zase usmíval od ucha k uchu. „Tak za prvé, je důležité si uvědomit, že my válku nevyhledáváme. Doufám, že rozšíříme a překreslíme hranice svého kdysi tak velkolepého státu, abychom opět byli skvělou světovou mocností. V ideálním případě prosadíme svůj vliv mírově. Pokud nám v tom druzí budou bránit a ohrozí nás, přirozeně se uchýlíme k válce, a k vítězné válce, ale sama válka není tím, o co bychom aktivně usilovali.“

„Nicméně se najdou takoví, které toužíte zničit,“ naléhal Mika. „Lidé jistých národností... jisté víry...“

„Zničit je nevhodný výraz,“ zapředel Franz. „Domníváme se, že světu by bylo lépe bez určitých typů lidí. V tom jsme vždy mluvili jasnou řečí. Ale týž názor přece mají i upíři. Odvrhujete staré a neduživé, ty, kdo mají špatný charakter, nízká stvoření, která by klan jen stahovala ke dnu. My se snažíme o totéž. To přece nemůže být pro tak hrdé, čisté válečníky, jako jste vy, žádný problém.“

Mika pomalu přikývl a přemýšlel o tom, co Franz řekl. Tohle je ústřední téma jejich rozhovorů, i když zatím se mu velikým obloukem vyhýbali. Upíři pocházejí ze všech koutů světa, nezáleží na barvě kůže, rase nebo víře. Kdo je silný, odhodlaný a čestný, může se ke klanu přidat a má právo na úctu druhých. Zato nacisté nejsou nijak žhaví mezi sebe přijímat lidi určitého původu.

„Co myslíš?“ zeptal se Mika náhle Lartena.

Upír s oranžovými vlasy zamrkal a upřeně se na kníže-

te zadíval. Pořád ještě neměl jasno v tom, proč si ho kníže vybral jako svého pobočníka. Zatím mu toho ten havranu podobný hodnostář mnoho neřekl. Nežádal Lartena o názory a problémy s ním dopodrobna neprobíral. Až do téhle chvíle.

A zatímco si Larten v hlavě pracně sumíroval nějakou zdvořilou, diplomatickou odpověď, Mika zavrtěl hlavou. „Neříkej mi to, co si myslíš, že chci slyšet. A na naše hostitele neber ohled. Chci znát tvůj skutečný názor. Sděl mi svoje myšlenky otevřeně a poctivě. Tak to upíři dělají,“ utrousil k Franzovi a důstojníkům, kteří seděli vedle něj. „Doufám, že vás to neurazí.“

„Jistěže ne,“ odpověděl Franz, ale podezřívavě po Lartenu mžoural.

„Ke kterým konkrétním věcem si přeješ znát můj názor, pane?“ zeptal se Larten.

„Ke všemu,“ odpověděl Mika. „Chci vědět, co na to říkáš všeobecně. Pověz mi, co si myslíš o národních socialistech a o jejich přání se s námi spojit.“

„Nezamlouvají se mi a nevěřím jim,“ odpověděl Larten na rovinu. Někteří důstojníci zalapali po dechu, ale Franz je rázným gestem umlčel. Mračil se na Lartena, ale nic neříkal, čekal na to ostatní.

„Jsou krutí,“ pokračoval Larten. Nedělalo mu žádnou radost, že musí takhle dávat průchod svým pocitům, ale Mika ho požádal o otevřenost a on by knížeti poslušnost nikdy neodmítl. „Ano, i upíři jsou tvrdí. Požadujeme toho mnoho jak sami po sobě, tak po těch, kdo se chtějí stát součástí klanu. Popravujeme šilence, slabochy, raněné, staré, anebo

na ně naléháme, aby s životem skoncovali sami. V tom ohledu jsme jako lidé.

Ale ti, se kterými tak drsně zacházíme, se pro cestu noci rozhodli sami. Když vstoupili do řad klanu, opustili způsoby lidí. Pochopili, proč s nimi jednáme tak nemilosrdně. Přijali naše zákony za své, žijí podle nich, jsou smíření se smrtí, když už nejsou s to bojovat.

Jenže nepřátelé... ne, vlastně *oběti* nacistů takovou možnost volby mít nebudou. Tihle lidé nenávidí bez důvodu. Vynášejí rozsudky nad nevinnými. V tom se lišíme. Upíři jsou drsní, nacisté suroví. My jsme nemilosrdní, oni jsou obludní.“

Jeden z důstojníků vyštěkl nadávku a vyskočil. Vytáhl pistoli a namířil na Lartena. Než ale stačil vypálit, Franz vyštěkl povel a důstojník vztekle vrátil zbraň do pouzdra a posadil se. Když měl Franz situaci zase pevně v rukou, zadíval se pohrdavě na Lartena. „Vůbec nerozumíte ani nám ani problémům, kterým čelíme.“

„Možná,“ připustil Larten klidně. „Ale byl jsem požádán o názor a ten jsem také řekl.“

„Vy jeho stanovisko sdílíte?“ utrl se Franz na Miku.

Kníže se chladně pouсмál. „V jakékoli skupině najdete různé názory a různá měřítka. Je mi líto, pokud vás hodnocení mého pomocníka rozčílilo. Chtěl jsem prostě vědět, jak se na tu otázku dívá.“

„Dobrá, teď to víte,“ ucedil Franz. „Takže... jak se na to díváte vy?“

„Než odpovím, budu se nad tím muset zamyslet.“ Mika vstal a napřáhl ruku. Franz zaváhal a pak mu ji stiskl.

„Byli jsme trpěliví,“ řekl nacistický důstojník tiše. „Ale ne-

můžeme čekat věčně. Musím zjistit, jestli jste s námi, anebo proti nám, a musím to vědět brzy.“

„Dozvíte se to,“ slíbil Mika. „Už jsem se téměř rozhodl. Musím promyslet jen několik drobnějších problémů. Odpověď dostanete zakrátko.“

Franz se netvářil nijak nadšeně, ale zdvořile přikývl, posadil se a přimhouřenýma, nepřátelskýma očima se díval, jak kníže a jeho doprovod odcházejí z místnosti a vracejí se do luxusních hotelových apartmánů, kde je ubytovali.

TŘETÍ KAPITOLA

Cestou zpátky do hotelu neřekl Mika Lartenovi nic, a jakmile byli na místě, uchýlil se k sobě do pokoje a ničím nedal najevo, jestli s tím, co Larten řekl, souhlasí, nebo ne. Gavner si se svým mistrem vyměnil znepokojený pohled a pak šel také k sobě. Larten v recepci neklidně pokývl na dobrou noc upírce, ale když vyrazil do schodů, zjistil, že Arra jde za ním. Tázavě se po ní ohlédl.

„Nejvyšší čas si promluvit,“ prohodila a pak ho předešla a čekala na něj přede dveřmi jeho pokoje.

Když vešli, pohrdavě přejela pohledem po zařízení. Okázalý nábytek a starožitnosti na ni dělaly pramalý dojem. „Ty spíš v posteli?“ zeptala se.

„Kde jinde?“

„Sotva jsme sem přišli, sehnala jsem si rakev,“ odpověděla. „Nechávám si ji vozit z jednoho hotelu do druhého. Postele jsou pro lidi.“

Larten se usmál. „Mluvíš jako Vandža.“

„Velmi ušlechtilý upír,“ přikývla, pak se posadila na tu nejméně pohodlně vyhlížející židli a s vážným výrazem si Lartena prohlížela. Od té doby, kdy se potkali poprvé, se příliš nezměnila. Rozhodně nebyla krásná, ale svým svérázným způsobem hezká. Od té doby, co se stala upírkou, nasbírala nějaké bojové jizvy a taky byla štíhlejší, než když sloužila jako učednice u Evanny. Na sobě ale měla stejné hnědé šaty a v šeru byste si ji spletli s dospívající dívkou.

„Dnes v noci jsi mluvil velmi vášnivě,“ poznamenala.

„Řekl jsem to, co jsem cítil.“

„Nacisti nemají rádi, když je někdo označuje za obludy.“

Larten pokrčil rameny. „Možná jsem to nemusel říkat. Ale hrozně mě dráždí ty jejich samolibé úsměvy. Chtěl jsem, aby jim zmizely z tváří.“

„To se rozhodně stalo.“ Stejně jako Mika nedala ani Arra ničím znát, jestli měl Larten právo promluvit tak, jak promluvil. A než se stihl zeptat, vyrazila na něj: „Proč se ti už nelíbím?“

Zamrkal. „Jak to myslíš?“

„Předtím ses mohl přetrhnout. Mokrát ses mě pokoušel sladkými řečičkami přimět, abych si tě vybrala za druha. A i když jsi mi pak už otevřeně nelichotil, všude jsi mě aspoň sledoval pohledem. Teď ale uhýbáš očima, sotva se ukážu. Proč?“

Larten se zasmál. „Ani sama Evanna by tu otázku nedokázala položit přímočařeji!“

„Čert vem tu starou praštěnou čarodějnici,“ zafuněla Arra. „Pověz mi, co tě na mně odpuzuje.“

„Ale ty mě neodpuzuješ,“ řekl Larten laskavě. „Právě naopak, připadáš mi stejně úžasná jako dřív. Jen se změnila okolnosti. Je tu jiná žena...“

„Ty sis vybral družku?“ vyjela na něj Arra.

„Ne. Ona patří mezi lidi.“

„Takže ses oženil?“

„Ne.“

„Zasnoubil?“ dorážela dál.

„Ne tak docela.“

Tmavohnědé oči se zatvrdily. „Jste vůbec... partneri?“

Larten si odkašlal. „Byli jsme, dřív, ale teď jsme jen přátelé.“

„Ty bys chtěl víc,“ odhadla Arra, „jenže ona tě nechce.“

„Myslí si, že je na mě moc stará.“ Larten očekával, že se tomu Arra vysměje, ale kdepak. Místo toho ho příští větou ohromila.

„To já druhá mám. Před pěti lety jsem se dohodla s Darwinem Allegrou. Ty ho neznáš. Je to dobrý generál, urputný bojovník, i když v rakvi není tak vášnivý, jak jsem doufala.“

„Arro!“ zajíkl se Larten. „Takovéhle věci nesmíš říkat!“

„Proč by ne, když to je pravda,“ odsekla.

„A co Mika? Vždycky jsem si myslel...“

Zavrtěla hlavou. „Předtím jsem odmítla jeho návrhy a pochybuji, že si ještě někdy vybere družku. Poslední noci nemá na lásku ani pomyšlení. Bere svoje knížecí povinnosti velice vážně.“

„Proč sem ten Darwin nepřišel s tebou?“ chtěl vědět Larten.

„Nepozvali ho,“ vysvětlila. „Povinnost je povinnost. Kromě

toho ví, že mám v úmyslu si v budoucnu vybrat za druha tebe, a žárlí. Nejspíš...“

„Tak dost!“ rozkřikl se Larten a celý zrudl. „Jak můžeš takové věci říkat, když už máš partnera?“

„Za dva roky budu volná,“ nenechala se rušit Arra. „Naše dohoda zněla na sedm let a já nemám v úmyslu ji prodloužit na další období. Po příštích čtyřadvacet měsících budu Darwinovi věrná, ale pak...“

Larten na tmavovlasou upírku jen poulil oči. „Dřív jsi nikdy nebyla takhle upřímná,“ vykoktal. „Pokoušela jsi mě a držela sis ode mě odstup.“

„Přesně tak to dívky se svými obdivovateli dělají,“ odfrkla si Arra. „Ale teď jsem dospělejší. Už nemám zájem o hrátky. Bude nám spolu dobře, tak je nejvyšší čas přestat se šaškárkami.“

„Mám do toho co mluvit taky já?“ zavrčel.

„Moc ne.“

Larten se mohl leda tak rozesmát. A když skončil, sedl si vedle Arry a vzal ji za ruku. Nehty měla ostré a nerovné a on si vzpomněl na nehty, kterými mu Evanna udělala jizvu na tváři. Měl dojem, že dnes v noci možná přijde k další jizvě, ale přesto promluvil a od Arry se neodtáhl.

„Mám pro tebe slabost, a dřív dokonce víc než to. Ale nebudu svou oddanost dělit. Miluji Alicii... tu ženu, o které jsem mluvil... a dokud ji chovám v srdci, nedokážu myslet na jinou.“

„Ty jsi začal číst poezii?“ zamračila se Arra.

„Nikdy jsem se číst nenaučil.“

„A nečetli ti básničky jiní?“

„Příležitostně,“ přiznal se.

„Zatracení básníci,“ zavrčela. „Všechno jen komplikují.“ Zamžourala na upíra s oranžovými vlasy. „Jak je ta tvoje žena stará?“

„Prozrazovat její věk by bylo nezdvořilé,“ ucedil Larten.

„A jak je na tom se zdravím, dobře?“ vyzvíдалa Arra. „Zbývá jí dvacet let života? Třicet? Mně nevadí pár desítek let čekat, než zemře, ale kdyby to mělo být ještě víc, mohla bych začít být nervózní.“

„Pozor na jazyk,“ zavrčel Larten. „Nedovolím, abys o tak vážných věcech mluvila tak lehkomyšlně.“

„Nesmysl,“ odsekla. „Lidé mají krátké životy. Tak to prostě je. Nevykládej mi, že hodláš truchlit několik dalších století po tom, co zemře, a být věrný její památce!“

Larten se narovnal a připravoval si nějakou štavnatou urážku. Ale než ji mohl vyslovit, někdo zaklepal na dveře. A sotva vstal a zamračil se na Arru, dveře se otevřely a vešel Mika.

„Neruším?“ zeptal se kníže, protože vycítil napětí.

Larten mu div neřekl, že opravdu ruší, ale pak se napjatě usmál. „Ne, pane, Arra byla právě na odchodu.“

„Ne, zůstaň,“ vyzval ji Mika, když už vstávala. „Měla bys to slyšet i ty.“ Zavřel dveře a popošel blíž k Lartenovi. Na tváři měl stejně zdrženlivý výraz jako vždycky. „Dnes v noci jsi řekl málo slovy mnohé.“

„Promluvil jsem upřímně, pane, jak jsi mě žádal,“ odpověděl Larten.

Mika přikývl. „Uvědomoval jsem si, že se ti naši němečtí uchazeči o spojenectví nezamlouvají. Nenaučil ses totiž

skrývat své city tak obratně jako já. Ale nevěděl jsem, že se k nim stavíš s tak silným odporem. Stojíš si pevně za vším, co jsi říkal?“

„Tak jest,“ odpověděl Larten bez zaváhání.

„Dobrá,“ zasupěl Mika. „Mně připadají nacisti nechutní. Mám radost, že je vnímáš stejně. Mají v sobě jen zkázu a nenávist. Musel jsem se chovat diplomaticky a dát jim všechny možnosti, jak by nám svou věc předložili. Ale neustále jsem se blížil k rozhodnutí – a dnešní noc mě v něm utvrdila.“

Je mi líto, že jsem tě požádal, abys upřímně promluvil před takovými surovými zvířaty,“ pokračoval Mika, „ale potřeboval jsem nějakou návnadu, musel jsem jim dát poslední možnost, aby ta odporná obvinění popřeli. Kdyby nebyli netvoři, snažili by se tvou kritiku vyvrátit. Ale protože takoví jsou, dokázali jen hrozit násilím. Já sám jsem je rozhněvat nemohl, proto jsem využil tebe. A ještě jednou se ti za to omlouvám.“

Larten se usmál. „Nemáš se za co omlouvat, pane. Povědět jim, co si myslím, byla čirá radost. Kdybych znal tvoje úmysly, byl bych jim od plic pověděl ještě víc.“

„Ne, takhle to stačí,“ namítl Mika. Pak si vzdychl. „Franz měl v jedné věci pravdu – bouře se opravdu blíží. Ale bude to bouře, kterou způsobí oni sami. Obávám se, že lidstvo čekají drsné časy. Míří plnou parou k další velké válce, a tahle bude ještě horší než ta minulá.“

Nesmíme se na jejich krutostech nijak podílet. Nemůžeme si dokonce dovolit být ani pozorovateli, pro případ, že by nacisté některé z nás zajali a zmanipulovali, aby jim pomohli.“

„Žádný člověk nemůže zajmout upíra,“ odfrkla si Arra.

„Tihle by mohli,“ nesouhlasil Mika. „Jsou prohnaní. Bude nejlepší nedat jim žádnou šanci. Hned dnes v noci odjízďím to rozhlásit. Chci, aby všichni upíři opustili Evropu. Pokud je někdo pevně odhodlán zůstat, budu trvat na tom, aby se takoví ukryli hlouběji do stínů než kdy dřív. Do vypuknutí války nám patrně zbývá ještě několik let, ale čím dřív z rozvíjející se sítě fašismu unikneme, tím lépe.“

Potřebuji, abyste s Gavnerem odvedli jejich pozornost,“ oslovil pak Lartena. „Až budeš zítra jednat s Franzem, pověz mu, že jsem odešel tu záležitost prodebatovat s ostatními knížaty. Ať to zní, jako by sis myslel, že se na tebe hněvám a že mám v plánu dát naše síly nacistům k dispozici. Voď ho za nos. Teprve až mu konečně dojde, že jsi z něj dělal hlupáka, uprchni. Vyraž k horám, ale ne míháním. Ať vás pronásledují. Myslím, že nacisté půjdou za vámi v naději, že je dovedete k Upíří hoře. Udržuj v nich tuhle naději živou co nejdéle. Protahuj to na měsíce... na celé roky, pokud to půjde. Čím déle se budou soustředit na tebe a na Gavnera, tím více času dostaneme my ostatní na to se vystěhovat.“

„My jim předvedeme hru na slepou bábu, jakou svět neviděl,“ slíbil Larten a v očích mu zablýsklo. Však on už je protáhne těmi nejdrsnějšími, nejnepříjemnějšími končinami světa. A pochyboval, že se Franz pořád vydrží tak usmívat!

Mika ho poplácal po rameni a pak stiskl. „Ale buď stále na pozoru,“ varoval ho. „Jsou nebezpeční. Kdyby vytušili, že je vodiš za nos, mohli by se tě pokusit vlákat do pasti. Kdyby se tak stalo a oni ti zahradili veškeré únikové cesty, budeš klanu prospěšnější mrtvý než živý. Chápeš?“

„Uděláme to, co je udělat třeba,“ slíbil Larten rázně.

„Naprosto ti věřím,“ přikývl Mika. „Ale Gavner je mladý. Možný bych s tebou měl místo něj poslat Arru.“

„Ne!“ vyjekl Larten. Když se na něj Mika dost divně podíval, přinutil se Larten slabě zasmát. „Mám v Gavnera Zurče důvěru. A bude to pro něj dobrá zkouška. Pokud získám dojem, že je to na něj moc, pošlu ho zpátky na Upíří horu. Ale myslím, že se osvědčí.“

„Výborně,“ souhlasil Mika, položil si dlaň pravačky před obličej, špičku prostředníčku přiložil na čelo a ostatní prsty roztáhl do široka. „Kéž jsi i ve smrti vítězem.“

Pak odešel. Arra vykročila za ním, ale ve dveřích se zastavila a se špatně skrývaným úsměvem zapředla: „Ještě jsme neskončili. Příště si o našem vztahu popovídáme podrobněji.“

Než stačil Larten něco namítnout, zmizela a zanechala ho samotného v tom velikém, zdobném apartmánu, aby žasl nad skutečností, že má větší strach z ní než z armády nacistů, která brzy vyrazí za ním a Gavnerem jako smečka vztekých psů.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Larten by Gavnera s chutí uškrtil. Snášel chrápání svého pomocníka přes tři měsíce a už z toho šlel. Zkusil bylinky, zkusil mu dávat na nos kolíček, dokonce i roubík, ale nic nezabralo. Jen vzácně si urval víc než několik hodin spánku za den. Byl unavený a podrážděný a za všechno dával vinu Gavneru Zurčovi.

„Co tě bere?“ zívł Gavner, posadil se a protáhl se. Strávili další den v rakvi v jedné hrobce. Gavner se prospal do sytosti, zato Larten byl až na poslední hodinu vzhůru a vypadal našťvaně jako vzteklé dítě.

„Můžeš hádat třikrát,“ vyjel na něj se zamračeným pohledem.

Gavner se zasmál. „Nevykládej mi, že jsem zase chrápal.“

„Určitě to děláš schválně, abys mě našťval,“ zavrčel Larten.

„Když je to tak hrozné, měl by ses asi odsunout do jiné rakve.“

Larten se zakabonil ještě víc a cedil pod fousy sprosté nadávky. To, že budou spát v jedné rakvi, byl jeho nápad. Většinou se schovávali po hřbitovech, jen sem tam spali ve stodolách nebo zbořeništích. Docela klidně mohli spát zvlášť, jenže Lartenovi připadalo jistější, aby zůstávali spolu. Měl strach, že jinak by je nacisté mohli rozdělit a jednoho zajmout.

Němci je pronásledovali celé ty tři měsíce, od té doby, kdy Franzovi došlo, že Míka se nevrátí. Jednání ztroskotala a jeho nahradil jiný oficír, který se neusmíval nikdy a který požadoval, aby Larten okamžitě souhlasil s jeho požadavky, nebo uvidí. Upír vycítil, že je dohnal, kam mohl, a tu noc se vytratili a od té doby byli s Gavnerem na útěku.

Lartena ta hra na kočku a myš bavila. Neustále se s Gavnerem drželi krok před nacisty, každou noc podnikali ostré přesuny, ale nikdy ne tak rychlé, aby je nešlo sledovat. Několikrát je náckové skoro dostali do pasti, obklíčili hřbitov, na kterém zrovna spali, a šli na ně s vraždou v očích. Kdyby byl Larten člověk, už by je s Gavnerem chytili, ale

jeho bystrý sluch je vždycky varoval před hrozbou, a tak se jim povedlo uprchnout.

Jednou je nacisti přechytračili a poslali své jednotky napřed, aby obsadily několik hřbitovů předem. Skoro to byl jejich konec - nemohli se vyhnout zoufalé honičce těsně před svítáním, pokud chtěli najít nějaké bezpečné útočiště, a nakonec si vlezli pod kořeny jednoho velice starého stromu. Bylo tam plno mravenců a jiného hmyzu a ten den byl hodně vleklý a nepříjemný. Od té doby Larten měnil trasu, nedržel žádný rozpoznatelný směr a o tom, kam se vydají, se rozhodoval až každý den za soumraku.

Nevěděl jistě, jak dlouho nacisté vydrží jít po jejich stopě. Mika si myslel, že ho můžou pronásledovat i roky. Larten pochyboval, že by měli na tak dlouhou štvanicí trpělivost, ale zatím ničím nedali najevo, že by chtěli přestat. Zdvojili počet pronásledovatelů a pak ještě jednou, dokonce po nich šli, i když překročili hranici a dostali se do zemí, kde byli Němci velice nevítanými hosty. Larten by mohl místním úřadům prozradit, že tu Němci jsou, ale jeho úkolem bylo je pořádně povodit, ne je nechat zavřít.

Jedinou vážnější nevýhodou bylo zkrátka to Gavnerovo chrápání. Bylo opravdu tak děsné, jak Larten tvrdil. Některé dny to byl horší rámus, než jaký dělali někteří lední medvědi, se kterými Larten zápolil kdysi, když putovali přes grónské pláně.

„Možná kdybych ti uřízl nos...“ ucedil - a myslel to žertem jen zpola.

„Zkus se k němu jenom přiblížit a ušmiknu ti uši,“ odsekl Gavner.

„Jako dítě jsi až tak hrozný nebyl.“

„Jak to víš? Nikdy ses na mě nechodil dívat, jak spím.“

„Ale ano, chodil,“ namítl Larten.

„Nelži,“ pohoršil se Gavner. „Spát mě dávala vždycky Alice a ona se o mě taky starala, když jsem se v noci moc vrtěl. A říkala mi, že jsem děsně chrápal odjakživa.“

„Aha, tak to přiznáváš!“ uhodil na něj Larten.

„Možná *trošku* chrápu,“ ušklíbl se Gavner.

Mladší upír došel k východu z hrobky a zadíval se na řady náhrobků a křížů. Byl skoro soumrak, ale od světla ho pořád bolely oči a musel si je stínit rukou.

„Jak to, že tobě slunce tolik nevadí?“ chtěl vědět.

„Po padesáti šedesáti letech se ti zrak přizpůsobí,“ odpověděl Larten.

Gavner se ušklíbl. „Tohle nesnáším, jak mluvíš o desítkách let, jako by to byla chvilka. Padesát let je fůra času.“

„Taky jsem si to kdysi myslel,“ řekl Larten, i když si po pravdě řečeno na dobu, kdy mu padesát let připadalo jako věčnost, už moc nevzpomínal. Stejně jako většina upírů, kteří jsou na světě už přes století, získal dojem, že se k plynutí času choval vždycky přezíravě. Zapomněl na své netrpělivé mládí, na to, jak se tehdy roky vlekly. Už nemyslel na budoucnost s neklidem, nepřemítal, čím tolik nocí naplní. Jako generál s dobrou pověstí si musí lámat hlavu s mnoha vážnějšími věcmi než jak zabít čas.

„To jednoho určitě znudí,“ prohlásil Gavner. „Určitě jsou noci, kdy ti připadá, jako bys byl naživu věčně, a pomyšlení, že toho budeš muset vydržet ještě víc, tě dohání k šílenství.“

Larten nadzvedl jedno obočí a podíval se na něj. „Mluvíš

jako Vlče. Možná bys měl strávit nějaký čas s upíry svého věku.“

„S tou bandou nul?“ odfrkl si Gavner. „Ani omylem!“

Před několika lety na smečku Vlčat narazili. Teď jich nebylo tolik jako za Lartenova mládí. Upíři už děti zasvěcovali krví jen vzácně a nově příchozí dostávali víc času na to, aby se přizpůsobili pravidlům klanu, než je požádají, aby se mu zcela oddali. Výsledkem bylo, že podobný neklid jako kdysi Larten teď prožívalo mnohem méně mladých upírů. Většinou ani neměli nutkání se na desítku let nebo dvě od klanu odtrhnout.

Ale někteří mladí upíři se stále shromažďovali v různých částech planety a sem tam se stýkali s lidmi a vedli svobodný a snadný život, než se plně a zcela zasvětili upíří věci. Když se Gavner s tou smečkou seznámil, pocítil k nim pohrdání. Vyfintěná Vlčata si žila na vysoké noze a vůbec mu připomínala Taniše Eula, takže k nim choval jen odpor. Jeho reakce Lartena nadchla, i když ho také bodl pocit hanby, když uvážil, jak špatné mínění by Gavner měl i o něm samotném, kdyby ho potkal v dobách, kdy si nechával říkat Rtuť.

„Jsou nějaká cvičení, co bych mohl dělat, aby moje oči byly odolnější?“ chtěl vědět Gavner.

„Zkus zaostřovat na předměty ve velké dálce,“ poradil mu Larten. „Zaměř se na něco takového a drž, s očima skoro zavřenýma. Pak je pomalu otevírej. Když bolest odezní, udělej si přestávku a pak zaostří na něco jiného a zopakuj to.“

„A to pomůže?“ zeptal se Gavner pochybovačně.

„Poměrně brzy začneš vidět ten rozdíl,“ odpověděl Larten.

„Jak poměrně brzy?“

„Za deset patnáct let,“ odpověděl mu starší upír s naprosto vážným výrazem.

Gavner se zamračil, nevěděl jistě, jestli si z něj jeho učitel utahuje, nebo ne. Něco si ucedil sám pro sebe – dost podobně jako před chvílí Larten – a pak se usadil, zády se opřel o stěnu hrobky poblíž dveří a začal s cvičením. Larten skryl úsměv a začal chystat jejich první jídlo pro tuhle noc. Uvařil pár králíků, které Gavner předtím ulovil, a použil k tomu rozkládací nádoby od Evanny.

„Co nacisti, projevovali přes den nějaké známky života?“ zeptal se po chvíli Gavner.

„Jak bych mohl přes tvoje chrápání něco slyšet?“ odsekl Larten.

„Ty nafoukaný starý netopýře,“ zafuněl jeho žák. „Měl by ses trochu uklidnit a přestat být tak protivně...“ Zarazil se. Larten si myslel, že jen nechce nadávku dokončit, ale chvíli na to Gavner řekl: „Někdo tu je.“

„Kde?“ Starší upír byl v mžiku u něj.

Gavner ukázal. „Na kraji hřbitova. Pod tím stromem. Teď nikoho nevidím, ale před chvílíčkou tam nějaký muž byl.“

„Nacista?“

„Nemyslím. Byl maličký, měl bílé vlasy a žluté šaty.“

„A zelené holínky?“ dodal Larten honem.

„Ano. Ty ho znáš?“

„Tak jest.“ Larten se zachmuřil.

„Je to upír?“

Zavrtěl hlavou. „Kdybys měl lepší zrak, všiml by sis, že mu z náprsní kapsičky visí hodinky ve tvaru srdce.“

Gavner se sykavě nadechl. „Pan Sudd?“

„Obávám se, že ano.“

Něco už o něm Gavnerovi pověděl – o tom záhadném intrikánovi, který je tu odpradávná a tvrdí, že je pověřencem samotného osudu. Dlouho mu nic nevyprávěl o jejich setkání v Grónsku, kdy mu Osmond Sudd zabránil ve smrtícím pádu do hlubiny, takže z nějakých svých temných a nepoznatelných důvodů ušetřil životy jich obou. Ale když se Gavner dál a dál vyptával, nakonec mu vylíčil všechno, i když to mladého upíra muselo velmi zneklidnit.

„Proč je tady?“ chtěl vědět Gavner a očima všude hledal toho podivného mužička. „Neukazuje se jenom tehdy, když se mají stát nějaké strašné věci?“

„Pravda, k neštěstí nikdy nemá daleko,“ odpověděl Larten, „ale někdy koná návštěvy i z jiných důvodů.“ Zaváhal, ale pak usoudil, že tohle je vhodná chvíle, aby Gavnerovi prozradil další ze svých tajemství. „Není to poprvé, co nás sleduje.“

Jeho žák se rozhlížel přimhouřenýma očima, ale nebylo to kvůli slunci.

„Za ty desítky let jsem ho po očku zahlédl několikrát,“ pokračoval jeho mistr. „Sem tam nás obloukem obejde, drží se daleko, pozoruje nás.“

„Proč?“ vybafl Gavner.

Larten pokrčil rameny.

„Možná bysme měli jít za ním,“ navrhl Gavner. „Oslovit ho. Přimět ho, aby nám vysvětlil, proč nás pronásleduje.“

„To nemá smysl,“ vzdychl si Larten. „Nikdy se nepřiblíží dost na to, abychom ho polapili. Nejbliž se vyskytl, když jsem loni navštívil svůj někdejší domov.“

Larten se do svého rodného města vrátil s Gavnerem už

několikrát. Rád na ně nenápadně dohlížel. Stále tam žili jeho příbuzní, a i když je nesledoval, cítil s nimi jakési spojení. Kdykoli byl tak blízko, že se tam mohl bez větší námahy dostat, udělal si čas, zaskočil tam a ujistil se, že s lidmi, kteří byli jeho rodáky, než ho přijali do klanu, je všechno v pořádku.

„Byl jsem na střeše domu, kde bydlívali moji rodiče,“ pokračoval teď. „Ty jsi spal... a samozřejmě chrápal, jak jinak. Pan Sudd se objevil na sousední střeše. Myslel jsem si, že se chystá něco říct - stál tam celou věčnost a díval se přímo na mě -, ale pak se sebral a odešel.“

„Proč jsi mi nic neřekl?“

„Neviděl jsem žádný důvod ti s tím přidělovat starosti.“

Gavner se zamračil. „Nejsem děcko. Nepotřebuju chránit.“

„S ochranou to nemělo nic společného,“ namítl Larten. „Prostě jsem tě nechtěl zatěžovat informací, která ti nemusela být k ničemu.“

„Jak víš, že by mi byla na nic?“ stěžoval si Gavner. „Mohl jsem si na něj dávat pozor. A třeba by se mi povedlo ho polapit.“

„Osmonda Sudda nemůže polapit nikdo,“ prohlásil Larten. „Když se s někým nechce setkat, je nemožné se k němu přiblížit. Je víc než zjevné, že nás dva považuje kdovíproč za fascinující, ale stejně jasné je, že nemá žádný zájem s námi mluvit. Jen bychom plýtvali časem, kdyby...“

„V tomhle se velice mýlíš,“ řekl někdo zvesela a oba upíři se odkulili od vchodu do hrobky.

Když se vzpamatovali, uviděli, že před ústím jejich brlo-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.